

GALERIA MARC DOMÈNECH

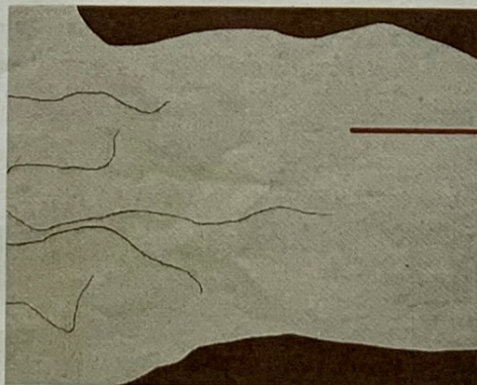
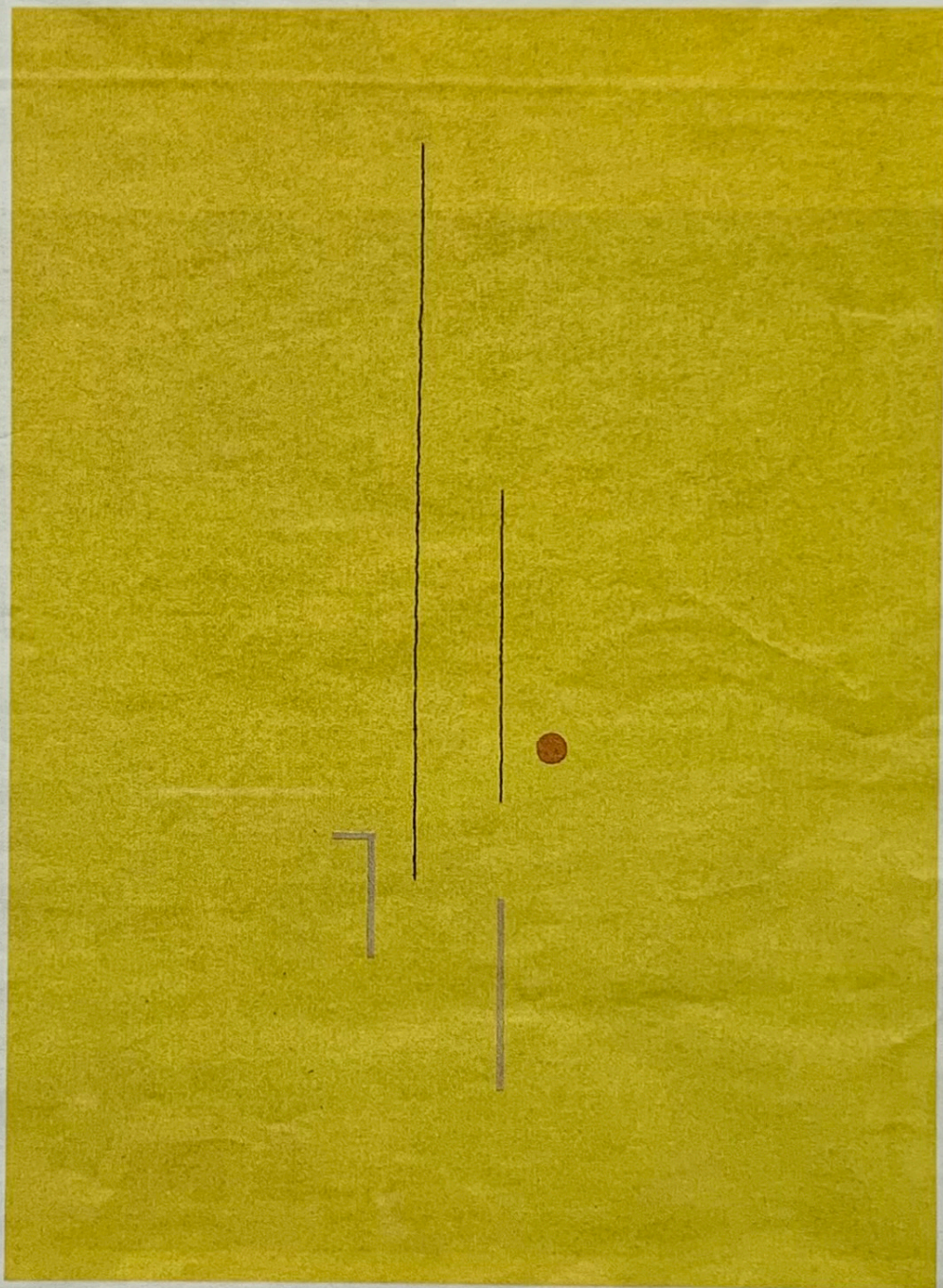
El silenci de Pic Adrian a Arco

Per Juan Bufill

'Metakreso' (1967) Pic Adrian, acrílic sobre tela, 100 x 73 cm

La galeria Marc Domènech acostuma a aconseguir una fita que és difícil i extraordinària: presentar en una galeria privada exposicions que tenen l'alt nivell que correspon els museus d'art contemporani. Ja va passar en temporades anteriors amb les dedicades a Henri Michaux i a Jean Dubuffet, entre d'altres, i succeeix de nou en l'actual exposició del pintor, poeta i teòric de l'art Pic Adrian (Moinesti, Romania, 1910-Barcelona, 2008). *Pic Adrian. Pintures dels anys 60* és una de les millors exposicions de la present temporada a Barcelona. A més, la galeria li dedicarà un espai destacat al seu estand de la fira Arco que arrenca el dia 22. La importància d'exhibir-lo no es deu tant al que significa com que es rescata un artista oblidat, ja que hi ha obra d'Adrian en alguns dels millors museus del món i ja el 2017 la galeria Marlborough va presentar una exposició d'aquest artista romanès que va realitzar gairebé tota la seva obra a Barcelona. El valor de l'exposició (fins al 16 de març) rau, més aviat, en l'extraordinària qualitat de les pintures seleccionades, dels seixanta, quan ja vivia a Barcelona. A més, les obres s'acompanyen de textos ben escollits del mateix artista i d'escriptors com Pierre Restany, o fins i tot d'una cita pertinent d'Aristòtil sobre la forma i l'essència.

Pic Adrian va saber formular el seu projecte artístic també en textos teòrics en què va encunyar termes com *essentialisme* i *art principal* (escrit amb una lletra i heterodoxa, que significa un matís distintiu). El 1977 va escriure: "L'essentialisme, la forma extrema del qual és l'art principal, redueix la condició material de l'expressió a un mínim indispensable". Qui concedeixi la deguda atenció a les seves composicions, sempre abstractes, podrà constatar que aquest mínim indispensable és d'allò més evocador. Amb molt pocs elements expressius, aconseguix que la seva pintura se'ns aparegui amb un caràcter poètic, còsmic i existencial, com una música composta principalment de silencis. El silenci de Pic

Adrian és com un espai obert, lluminós. I potser la música més semblant a la seva pintura seria la de John Cage en la seva millor fase, quan encara no s'havia lliurat a l'atzar i era capaç de compondre amb poques notes obres mestres com *In a landscape* i *Dream*.

'Sense títol' (1962), acrílic sobre tela, 64 x 80 cm